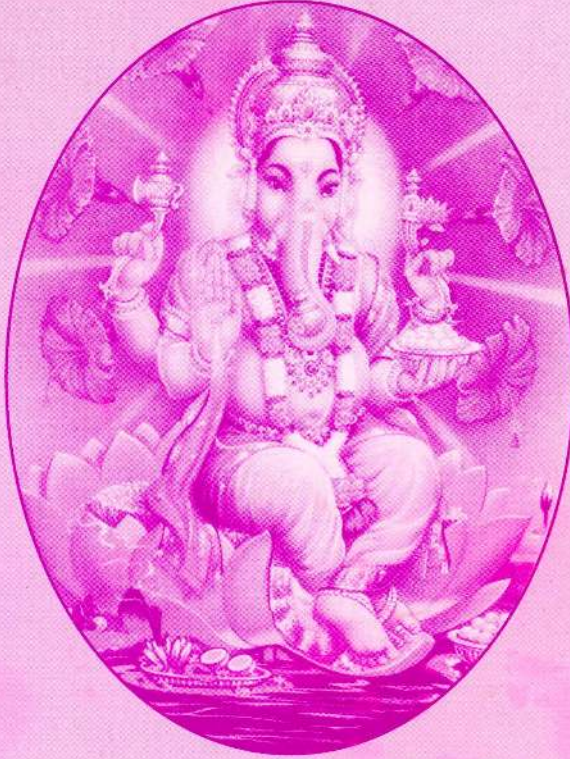

உ
சிவாமயம்
ஆயாக்கடவை சித்திவிநாயகர் துணை

யாழ் புன்னாலைக்கட்டுவன் தெற்கைப் பிறப்பிடமாகவும்,
இலண்டனை இறுதிக்கால வதிவிடமாகவும் கொண்ட
திரு மாணிக்கம் இராசையா அவர்கள்
இறைபதமடைந்தமையை ஒட்டி வெளியிடப்பட்ட

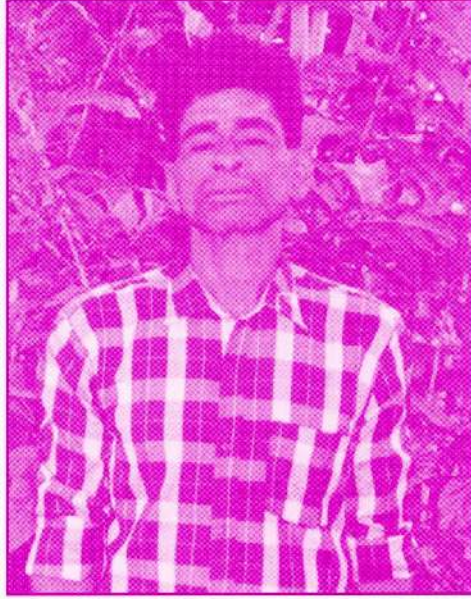
நினைவு மலர்

09.05.2009

உ-
சிவமயம்

அமரர் திரு மாணிக்கம் இராசையா அவர்கள்

மண்ணுலகு
26.04.1930

வானுலகு
06.04.2009

திதி வெண்பா

ஆண்டு சர்வதாரி அமைந்த பங்குனியில்
நுண்ட நூர்வபக்க துவாதசியில்—மாண்பு
சீரிலங்கு இராசையா சிற்றின்ப வாழ்வேகி
பேரின்பய் பேறடைந்தான் காண்.

யாழ்ப்பாணம், புன்னாலைக்கட்டுவன் தெற்கு
திரு மாணிக்கம் இராசையா அவர்களின் வாழ்க்கைச் சரிதம்

யாழைக் கொணர்ந்திங்கு மீட்டியதால் ஒரு யாசகன்,
மன்னனிடம் இருந்தோர் பாழைப் பரிசு பெற்றான் எனக்கூறிடும்
பண்டைப் பழங்கதை கேட்டதுண்டு. பாழைப்பரிசு பெற்றாலும்
அப்பாலையைப் பச்சைப்படுத்தி பயன் விளைத்து
வாழத் தொடர்ந்து முயன்றதனால் இன்று

வையத்துயர்ந்தது யாழ்ப்பாணம் என்று மஹாகவி து. உருத்திரமூர்த்தி அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றிப் பாடினார்.

பாலையாய் இருந்த யாழ்ப்பாணத்தை பச்சைப் பச்சேலென்ற மருத நிலமாக மாற்றியவர்கள் விவசாயிகள். இப்பாரம்பரியத்தில் நிறைந்த ஊரே புன்னாலைக்கட்டுவன். இங்கு மாலான முதலியார் வழித்தோன்றலில் மாணிக்கம் சின்னத்தங்கம் தம்பதிகளின் முன்றாவது மகவாக இராசையா 26.04.1930 இல் பிறந்தார். கந்தசாமிப்பிள்ளை, தங்கம்மா ஆகியோர் இவரது உடன்பிறப்புக்கள். இவர் புன்னாலைக் கட்டுவன் அரசினர் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் தனது கல்வியை முடித்த பின்னர் தனது தந்தையாருக்கு உதவியாக விவசாயத்தில் ஈடுபட்டார்.

ஆயாக்கடவை சித்தி விநாயகரைக் குலதெய்வமாக வழிபட்ட திரு மாணிக்கம், உரிய வயதில் மறவன்புலவை பொன்னம்பலம் வள்ளிப்பிள்ளை தம்பதிகளின் மகள் சுந்தரவல்லியை மணம் முடித்தார். திருமணத்தின் பின்னர் விவசாயத்தில் பெருலாபம் ஈட்டியது தனக்கு மனைவி வந்த யோகமெனக் கருதி மனைவியை யோகம் என காதலால் அழைத்து வந்தார்.

இவர்களின் இன்ப வாழ்வின் வெளிப்படுத்தலாய் 1962ம் ஆண்டு ஆண்மகெ-வான்று பிறந்தது. மூல நட்சத்திரத்தில் பிறந்த காரணத்தால் அம்மகவுக்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி எனப்பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனர். உரிய வயதில் தான் கல்வி கற்ற புன்னைக்கட்டுவன் அரசினர் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் தனது மகனையும் இணைத்து முறையான ஆம்பக்கல்வியை ஊட்டினார்.

மகனின் கல்வியிலும் வளர்ச்சியிலும் புளகாங்கிதமடைந்து இடைநிலைக்கல்வி கற்பதற்காக தெல்லிப்பழை மஹாஜனக்கல்லூரியில் அனுமதித்தார். கல்வியிலும் விளையாட்டிலும் மிகுந்த சிறப்புப்பெற்று தனது மகன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவானது குறித்துப் பெருமிதம் கொண்டார்.

கல்வியிலும் விளையாட்டிலும் பெருவிருப்புக் கொண்டிருந்த மகனைச் சமூக அக்கறை கொண்டவராகவும் வளர்த்தார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் விஞ்ஞானமாணி(B.Sc) பட்டம் பெற்ற ஒரே மகனை

லண்டனுக்கு உயர்கல்வி கற்பதற்காக அனுப்பிவைத்தார். இங்கு கற்றுத் தேறி பொறியியலாளராகப்பணி புரியும் திருஞானசம்பந்தமுர்த்தியை நண்பர்கள் சம்பந்தன் என்று விருப்புடன் அழைப்பர். காலாகாலத்தில் சம்பந்தனுக்கு சுன்னாகம் தெற்கைச் சேர்ந்த கனகரத்தினம் செல்லம்மா தம்பதிகளின் செல்வப்புதல்வி சுமதியை மணம் முடித்து வைத்தார்கள். இவர்களின் இல்லறத்தின் பேறாய் சுலோசன் பிறந்தான்.

பேரன் பிறந்ததை எண்ணிப் பூரித்திருந்த வேளையில் மனைவி சுந்தரவல்லியை கொடிய புற்றுநோய் தாக்கியது. 17.09.1997இல் யோக மென ஆசையாக அழைத்து வந்த மனைவி சுந்தரவல்லி காலமானார். தனிமையும் பெருந்துயரும் வாட்ட 25.10.1998இல் தனது கடைசிக் காலத்தை மகனுடனும் மருமகளுடனும் பேரக்குழந்தையுடனும் களிக்க லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

லண்டனுக்கு வந்ததன் பின் அனுஜன் என்னும் பேரனும், கிருத்திகா என்னும் பேத்தியும் பிறந்தார்கள். பேரக்குழந்தைகளின் மழலையும் குறும்பும் இராசையா அவர்களின் தனிமையைப் போக்கிற்று. வாழ்க்கை இன்ப வெள்ளமாயிற்று. குகதாசன் குடும்பத்தினரும் இருந்தமை அவரது மகிழ்ச்சியை அதிகப்படுத்தியது. மருமகள் சுமதி தந்தைக்கு மேலாக அன்பு செலுத்தி திரு இராசையா அவர்களைக் கவனித்தார்.

இதே காலப்பகுதியில் மகன் சம்பந்தன் மகாஜனாக்கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கத்தின் விளையாட்டுத்துறைச் செயலாளராக பல்லாண்டு காலம் பணியாற்றி தற்போது அதன் செயலாளராக நான்காண்டுகளாக பெரும்பணியாற்றி வருகின்றார். பேரன்கள் இருவரும் மகாஜனா உதபந்தாட்ட கிறிக்கெட் அணிகளில் சிறப்பாக ஆடி பல சம்பியன் கிண்ணங்களை வென்று வருவதைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்தவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

வாழ்க்கையின் எந்தக் காலத்திலும் வைத்தியசாலைக்குச் சென்றிருக்காத திரு இராசையா அவர்கள் வீட்டினில் தடுக்கி விழுந்து 28.04.2009 அன்று முதல் எலும்பு முறிவு சிகிச்சைக்காக வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டார்.

அதுவே கடைசியாகவும் ஆயிற்று. 06.04.2009இல் மகனைப் பார்த்து கைகூப்பிய பின்னர் இறுதி விடை பெற்றார்.

அன்று பிறந்து, இன்று இறப்பதுள்

ஆயதன்று நம் மானிட வாழ்வு காண்

அப்பனே மகனாகி வளர்ந்து

உயிர் ஓய்தல் அற்று உயர்வு ஒன்றினை

நாடலே உண்மை

- மஹாகவி

பிள்ளையார் கதை

காப்பு

கரும்பும் இளநீருங் காரெள்ளுந் தேனும்
விரும்பும் அவல்பலவும் மேன்மேல் - அருந்திக்
குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளக்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏறி
வரும் அரன்றான் ஈன்றாளும் மைந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத்தொழுவேன்
என்கதைக்கு நீன்றுங் காப்பு

விநாயர் துதி

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனைமு கத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தம் கை.

ஓற்றை மருப்பும் ஓரிரண்டு கைத்தலமும்
வெற்றி புனைந்த விழிமூன்றும் - பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தைத் தன்மனதில் எப்பொழுதுங்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று.

பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமിവை
நாலும் கலந்துஉனக்கு நான்தருவேன் - கோலம்செய்
தூங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீனனக்கு
சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா.

சப்பாணி

எள்ளு பொரிதேன் அவல்அப்பமிக்கும் பயறும் இளநீரும்
வள்ளிக் கிழங்கும் மாம்பழமும், வாழைப்பழமும், பலாப்பழமும்
வெள்ளைப்பாலும், மோதகமும் விரும்பிப்படைத்தேன் சந்நிதியில்
கொள்ளைக் கருணைக் கணபதியேகொட்டி அருள்க சப்பாணி

சண்டப் பெருச்சாளி ஏறிச் சடைகொண்டு வையத் துலாவி
அண்டத்து அமரர் துதிக்க அடியார்க்கு அருளும் பிரானே,
எண்திக்கும் அன்பர்கள் பார்க்க இணையற்ற பேரோளி வீசக்
குண்டைக் கணபதி நம்பி கொடுங்கையாற் சப்பாணி கொட்டே

சரஸ்வதி துதி

புத்தகத் துள்ளுறை மாதே பூவில் அமர்ந்திடு வாழ்வே
வித்தகப் பெண்பிள்ளைய் நங்காய் வேதப் பொருளுக்கு இறைவீ
முகத்தின் குடைஉடையாளே மூவுல குந்தொழுது ஏத்துஞ்
செப்புக் கவித்த முலையாய் செவ்வரி ஓடிய கண்ணாய்
தக்கோலந் தின்னும் வாயாய் சரஸ்வதி என்னுந் திருவே
எக்காலமும் உன்னைத்தொழுவேன்இயல் இசை நாடகம் என்னும்
முத்தமிழ்க் கல்விகள் எல்லாம் முழுதும் எனக்குருள் செய்துஎன்
சித்தந் தனில்நீ இருந்து திருவருள் செய்திடு வாயே

அதிகாரம்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புனற்செறி குடுமித்
தென்மலை இருந்த சீாசால் முனிவன்
கந்த மும்மதக் கரிமுகன் கதைதனைச்
செந்தமிழ் வகையால் தெளிவுறச் செப்பினன்
அன்னதிற் பிறவில் அரில்தபத் திரட்டி
தொன்னெறி விளங்கச் சொல்லுவன் கதையை.

கதை

மந்திர கிரியில் வடபால் ஆங்குஓர்
இந்துதவழ் சோலை இராசமா நகரியில்
அந்தணன் ஒருவனும் ஆயிழை ஒருத்தியுஞ்
சுந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக்
கடவுள் ஆலயமுங் கடிமலர் பொய்கையும்
தடநிழற் பள்ளியுந் தாம்பல சமைத்துப்
புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்புஅரசு ஈன்ற
மதர்விழி பாகனை வழிபடும் நாளில்
மற்றவர் புரியும் மாதவங் கண்டு
சிறற்றிடை உமையாள் சிவன்அடி வணங்கிப்
பரனே சிவனே பல்லுயிர்க்கு உயிரே
அரனே மறையவர்க்கு அருள்புரிந்து அருளென
அந்தஅந் தணனுக்கு இந்தநற் பிறப்பில்
மைந்தரில் லைஎன்று மறுத்துஅரன் உரைப்ப
எப்பாசு ஆயினும் எம்பொருட்டு ஒருசுதன்
தப்பில்லா மறையோன் தனக்கருள் செய்கென
எமைஆ ளுடைய உமையாள் மொழிய
இமையா முக்கண் இறைவன் வெகுண்டு

பென்சொற் கேட்டல் பேதமை என்று
 பன்சொற் பயிலும் பாவையை நோக்கிப்
 பேதாய் நீபோய்ப் பிறன மொழிய
 மாதுமை அவளும் மனந்தளர்வு உற்றுப்
 பொன்றிடும் மானிடப் புன்பிறப்பு உய்துதல்
 நன்றல என்றே நடுக்கமுற்று உரைப்பக்
 கறைமிடற்று அண்ணல் கருணை கூந்து
 பிறைநுதல் அவட்குநீ பிள்ளை யாகச்
 சென்றுஅவண் வளர்ந்து சிலபகல் கழித்தால்
 மன்றல்செய்து அருள்வோம் வருந்தலை என்று
 விடைகொடுத்து அருள விலங்கல்மா மகளும்
 பெடைமயிற் சாயற் பெண்மக வுஆகித்
 தார்மலி மார்பன் சதுர்மறைக் கிழவன்
 சீர்மலி மனைவி திருவயிற்று உதித்துப்
 பாவையுஞ் சிற்றிலும் பந்தொடு கழங்கும்
 யாவையும் பயின்ற இயல்பினள் ஆகி
 ஐயாண்டு அடைந்தபின் அன்னையும் அத்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வாணதல் தன்னை
 மானுட மறையோர்க்கு வதுவைக்கு செய்திடக்
 கான்அமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்பப்
 பிறப்புஇறப்பு இல்லாப் பெரியோற்கு அன்றி
 மற்றவன் தன்னைஉன் மணமக னாகப்
 பெற்றிடல் அரிதெனப் பெயர்த்துஅவர் பேச
 அருந்தவ முயற்சியால் அணுகுவேன் யான்எனக்
 கருந்தட நெடுங்கண் கவுரிஅங்கு உரைப்ப
 மருமலி கமல மலர்த்தடத்து அருகில்
 தருமலி நிழல்தவச் சாலையது அமைத்துப்
 பணியணி பற்பல பாங்கியர் சூழ
 அணிமலர்க் குழல்உமை அருந்தவம் புரிதலும்
 அரிவை தன்அருந்தவம் அறிவோம் யாம்என
 இருவரும் அறியா இமையவர் பெருமான்
 மான்இடம் ஊந்தும் வண்ணமது ஒழிந்து
 மானிட யோக மறையவன் ஆகிக்
 குடையொடு தண்டுநற் குண்டிகை கொண்டு
 மடமயில் தவம்புரி வாவிக்கரையிற்
 கண்ணுதல் வந்து கருணை காட்டித்
 தண்நறுங் கூந்தல் தையலை நோக்கி
 மின்பெறு நுண்இடை மெல்லிய லாய்நீ

என்பெறத் தவம்இங்கு இயற்றுவது என்றலுங்
 கொன்றைவார் சடையனைக் கூடஎன்று உரைத்தலும்
 நன்றுஎனச் சிரித்து நான்மறை யோனும்
 மாட்டினில் ஏறி மான்மழு தரித்துக்
 காட்டினிற் சுடலையிற் கணத்துடன் ஆடிப்
 பாம்பும் எலும்பும் பல்தலை மாலையுஞ்
 சாம்பரும் அணிந்து தலையோடு ஏந்திப்
 பிச்சைகொண்டு உழலும் பித்தன் தன்னை
 நச்சிநீர் செய்தவம் நகைதரும் நுமக்கெனப்
 பூங்கொடி அருந்தவம் பூசுரன் குலைத்தலும்
 ஆங்குஅவள் நாணமுற்று அணிமனை புகுதச்
 சேடியர் வந்து செழுமரலர்க் குழலியை
 வாடுதல் ஒழிகென மனம்மிகத் தேற்றிச்
 சிந்துர வாள்நுதற் சேடியர் சிலர்போய்த்
 தந்தைதாய் இருவர் தாளினை வணங்கி
 வாவிக்கரையில் வந்துஒரு மறையோன்
 பாவைதன் செங்கையைப் பற்றினன் என்றலுந்
 தோடுஅலர் கமலத் தொடைமறை முனியை
 ஆடக மாடத்து அணிமனை கொணர்கஎன
 மாடக யாழ்முரல் மங்கையர் ஓடி
 நீடிய புகழாய் நீஎழுந்து அருள்ளன்
 மைமலர்க் குழலி வந்துஉனை அழைக்கில்
 அம்மனைப் புகுவன்என்று அந்தணன் உரைத்தலும்
 பொற்றொடி நீபோய்ப் பொய்கையில் நின்ற
 நற்றவ முனியை நடாத்திக் கொணர்கென
 சிவனை இகழ்த் சிற்றறிவு உடையோன்
 அவனையான் சென்றுஇங்கு அழைத்திடேன் என்று
 சிற்றிடை மடந்தையுங் சீறின ளாகி
 மற்றைய மாதர் மதிமுகம் நோக்கி
 நெற்றியிற் கண்ணுடை நிமலனுக்கு அல்லவென்
 பொற்புஅமர் கொங்கை பொருந்துதற்கு அரிதால்
 மானிட வேட மறையவன் தனக்கு
 யான்வெளிப் படுவ தில்லைஎன்று இசைப்ப
 மனையிடை வந்த மாமுனி தன்னை
 இணைஅடி தொழுதல் இளையோர்க்கு இயல்பெனத்
 தந்தையுந் தாயுந் தகைபெற மொழியச்
 சிந்தை குளிர்ந்து சீறுதல் ஒழிந்து
 தாய்சொல் மறுத்தல் பாவம்என்று அஞ்சி

ஆயிழை தானும் அவன்எதிர் சென்று
 சுற்றிவந்து அவனடி சுந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் தன்னை மனையிற் கொணர்ந்து
 ஆதியம் பகவற்கு அன்பன் ஆகும்
 வேதியன் பழைய விருத்தன் என்று எண்ணி
 ஆசனம் நல்கி அருக்கியம் முதலாப்
 பாதபூ சனைகள் பண்ணிய பின்னர்ப்
 போனகம் படைத்துப் பொரிக்கறி பருப்புநெய்
 ஆன்பால் மாங்கனி அழகிய பலாச்சுளை
 தேன்கத லிப்பழஞ் சீபெறப் படைத்து
 அந்தணன் தன்னை அமுது செய்வித்துச்
 சந்தனங் குங்குமச்சாந்திவை கொடுத்துச்
 தக்கோ லத்தொடு கவின்பெறக் கொண்டு
 வெள்ளிலை அடைக்காய் விளங்கிய பொன்னின்
 ஒள்ளிய தட்டில் உவந்துமுன் வைத்துச்
 சிவன்எனப் பாவனை செய்து நினைந்து
 தவமுறை முனிவனைத் தாளினை வணங்கத்
 தேன்அமர் குழலி திருமுகம் நோக்கி
 மோனமா முனிபுன் முறுவல் காட்டித்
 கற்றைச் சடையுங் கரமொரு நான்கும்
 நெற்றியில் நயனமும் நீல கண்டமும்
 மானும் மழுவும் மலர்க்கரத்து இலங்கக்
 கூன்மதி நிலவுங் கொழித்திட முடிமேல்
 வரந்தரு முதல்வன் மடமயில் காணக்
 கரந்தனன் உருவங்காட்டி முன்றிற்
 மரகத மேனி மலைமகள் தானும்
 விரைவோடுஅங் குஅவன்அடி வீழ்ந்துஇறைஞ் சின்னே
 அரிஅயன் இந்திரன் அமரர் விங்சையர்
 கருடர் கின்னர் காய வாசியர்
 ஏதமில் முனிவர் அவுணர் இராக்கதர்
 பூதர் இயக்கர்க்கிம் புருடர் அலகை
 சித்தர் தாரகைகந் தருவர்கள் முதலாய்
 கணிக்கரும் பதினெண் கணத்தில்உள் ளவரும்
 மணிக்கருங் களத்தனை வந்தடைந்து அதன்பின்
 மனறல்அங் குழலிக்கு வதுவைநாள் குறித்துத்
 தென்றல்வந்து இலக்கு முன்றில் அகத்துப்
 பொன்திகழ் பவளப் பொற்கால் நாட்டி
 மாணிக் கத்தால் வளைபல பரப்பி

ஆணிப்பொன் தகட்டால் அழகுற வேய்ந்து
 நித்தில மாலை நிரைநிரை தூக்கிப்
 பக்திகள் தோறும் பலமணி பதித்துப்
 தோரணம் நாட்டித் துகில்விதா னித்துப்
 பூரணப் பொற்குடம் பொலிவுற வைத்துத்
 திக்குத் தோறுந் திருவிளக்கு ஏற்றிப்
 பத்திப் படர்முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
 கன்னலுங் கமுகுங் கதலியும் நாட்டிப்
 பன்மலர் நாற்றிப் பந்தர்சோ டித்து
 நலமிகு கைவலோர் நஞ்சுஅணி மிடற்றனைக்
 குலவிய திருமணக் கோலம் புனைந்தார்
 வருசுரர் மகளிர் மலைமகள் தன்னைத்
 திருமணக் கோலம் செய்தனர் ஆங்கே
 எம்பிரா னையும் இளங்கொடி தன்னையும்
 உம்பர் எல்லாம் ஒருங்குடன் கூடிச்
 கடல்என விளங்குங் காவணந் தன்னிற்
 சுடர்விடு பவளச் சுந்தரப் பலகையில்
 மறைபுகழ்ந்து ஏத்த மகிழ்ந்துஉட னிருத்திப்
 பறைஒலி யோடு பனிவளை ஆர்ப்ப
 வதுவைக்கு ஏற்ற மறைவிதி நெறியே
 சதுர்முகன் ஓமச் சடங்குகள் இயற்றத்
 தறுகலன் ஒளிபொன் தாலி பூட்டிச்
 சிறுமதி நுதலியைச் சிவன்கைப் பிடித்தபின்
 அரிவலஞ் சூழ எரிவலம் வந்து
 பரிவுடன் பரிமளப் பாயலில் வைகிப்
 போதுஅணி கருங்குழற் பூவைதன் உடனே
 ஓதநீர் வேலைகூழ் உஞ்சைஅம் பதிபுக
 ஏரார் வழியின் எண்திசை தன்னைப்
 பாரா தேவா பனிமொழி நீஎன
 வரும்கருங் குழலால் மற்றும்உண் டோஎனத்
 திருத்துஇழை மடந்தை திரும்பினள் பார்க்கக்
 களிறும் பிடியும் கலந்துவிளை யாடல்கண்டு
 ஒளிர்மணி பூணாள் உரவோன் உடனே
 இவ்வகை யாய்வினை யாடுவோம் ஈங்கென
 அவ்வகை அரணும் அதற்குஉடன் பட்டு
 மதகிரி உரித்தோன் மதகிரி யாக
 மதர்விழி உமைபிடி வடிவம் தாகிக்
 கூடிய கலவியிற் குவலயம் விளங்க

நீடிய வானோர் நெறியுடன் வாழ
 அந்தணர் சிறக்க ஆனின்ம் பெருகச்
 செந்தழல் வேள்விவேத ஆகமஞ் சிறக்க
 அறம்பல பெருக மறம்பல சுருங்க
 திறம்பல அரசர் செகதலம் விளங்க
 வெங்கரி முகமும் வியன்புழைக் கையொடு
 ஐங்கர தலமும் மலர்பதம் இரண்டும்
 பவளத்து ஒளிசேர் பைந்துவர் வாயுந்
 தவளக் கிம்புரித் தடமருப்பு இரண்டும்
 கோடிகூ ரியர்போற் குலவிடு மேனியும்
 பேழைபோல் அகன்ற பெருங்குட வயிறும்
 நெற்றியில் நயனமும் முப்புரி நூலும்
 கற்றைச் சடையுங் கனகநீள் முடியுந்
 தங்கிய முறம்போல் தழைமடிச் செவியுமாய்
 ஐங்கரத்து அண்ணல் வந்துஅவ தரித்தலும்
 பொங்கரவு அணிந்த புண்ணிய மூர்த்தியும்
 மங்கை மனமிக மகிழ்ந்து உடன் நோக்கி
 விண்ணு னோர்களும் விரிந்தநான் முகனும்
 மண்ணு னோர்களும் வந்துஉனை வணங்க
 ஆங்குஅவர் தங்கட்கு அருள்கரந்து அருளித்
 தீங்கது தீர்த்துச் செந்நெறி அளித்தபு
 பாரண மாகப் பலகனி அருந்தி
 ஏரணி ஆலின்கீழ் இனிதிரு என்று
 பூதலந் தன்னிற் புதல்வனை இருத்திக்
 காதல்கூர் மடநடைக் கன்னியுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புகுந்து
 தெய்வ நாயகன் சிறந்துஇனிது இருந்தபின்
 வானவராலும் மானுட ராலுங்
 கான்அமர் கொடிய கடுவிலங் காலும்
 கருவிக ளாலுங் கால னாலும்
 ஒருவகை யாலும் உயிர்அழி யாமல்
 திரம்பெற மாதவஞ் செய்துமுன் னாளில்
 வரம்பெறு கின்ற வலிமையி னாலே
 ஐமுகச் சீயமொத்து அடற்படை சூழக்
 கைமுகம் படைத்த கயமுகத்து அவுணன்
 பொன்னுலகு அழித்து புலவரை வருத்தி
 இந்நிலத்தவரை இடுக்கண் படுத்திக்
 கொடுந்தொழில் புரியுங் கொடுமைகண்டு ஏங்கி

அடுத்தொழிற் குலிசத்து அண்ணலும் அமரருங்
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போற்றி
 முறையிடக் கேட்டு முப்புரம் எரித்தேன்
 அஞ்சலீர் என்றுஅவர்க்கு அபயங் கொடுத்தே
 அஞ்சகைக் கரிமுத்து அண்ணலை நோக்கி
 ஆனை மாமுகத்து அவுண்ணொடு அவன்தன்
 சேனைகள் முழுவதுஞ் சிந்திடப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குறப்படை கூட்டி
 வென்றுவா என்று விடைகொடுத்து அருள
 ஆங்குஅவன் தன்னோடு அம்பல உடற்றிப்
 பாங்குறும் அவன்படை பற்றுஅறக் கொன்றபின்
 தோமிசை ஏறிச் சினங்கொடு செருவிற்
 கார்முகம் வளைத்த கயமுகா சுரன்மேல்
 ஒற்றை வெண் மருப்பை ஒடித்துஅவன் உரத்திற்
 குற்றிட எறிந்தான் குருதிசோர்ந் திடவே
 சோர்ந்து அவன் வீழ்ந்து துண்ணென எழுந்து
 வாய்ந்தமு டிகமாய் சந்துஅவன் பொரவே
 வந்த மூடிகத்தை வாகனம் ஆக்கி
 எந்தை விநாயகன் எறினன் இப்பால்
 எறிந்தவெண் மருப்புஅங்கு இமைநொடி அளவிற்
 செறிந்தது மற்றவன் திருக்கரத் தினிலே
 வெல்லவைக் கதிர்வேல் விழிப்படைந்து அருளும்
 வல்லவை தனைத்தன மனைஎன மணந்தே
 ஓகையொடு எழுந்துஆங்கு உயர்ப்படை சூழ
 வாகையும் புனைந்து வரும்வழி தன்னிற்
 கருச்சங்கோட்டிற் கயல்கமுகு ஏறுந்
 திருச்செங் காட்டிற் சிவனைஅர்ச் சித்துக்
 கணபதீச் சரம்எனுங் காரண நாமம்
 பண்பதி புகழ்தரு பதிக்குஉண் டாக்கிச்
 சங்கரன் பார்ப்பதி தனிமனம் மகிழ்
 இங்குவந்து அன்புடன் எய்திய பின்னர்க்
 கணங்களுக்கு அரசாய்க் கதிர்முடி சூட்டி
 இணங்கிய பெருமைபெற்று இருந்திட ஆங்கே
 தேவர்கள் முனிவர்கள் சித்தர்கந் தருவர்
 யாவரும் வந்துஇவண் ஏவல்செய் திடுநாள்
 அதிகமாய் உரைக்கும் ஆவணித் திங்களின
 மதிவளர் பக்கம் வந்திடு சதுர்த்தியில்
 விநாயகருக்கு உரிய விரதம் என்றுஎண்ணி

மனாதிகள் கழித்து மரபொடு நோற்றார்
 இப்படி நோற்றிட்டு எண்ணிய பெருநாள்
 ஒப்பரும் விரதத்து உறும்ஒரு சதுர்த்தியில்
 நோற்றுநற் பூசை நடங்காது ஆற்றிப்
 போற்றிசெய் திட்டார் புலவர் ஐங்கரனை
 மருமலர் தூவும் வானவர் முன்னே
 நிருமலன் குமரன் நிருத்தம் புரிந்தான்
 அனைவரும் கைதொழுது அடிஇணை போற்ற
 வனைகழற் சந்திரன் மனச்செருக்கு அதனால்
 பேழைபோல் வயிறும் பெருத்தகாத் திரமும்
 தாழ்துளைக் கையுந் தழைமுறச் செவியுங்
 கண்டனன் நகைத்தான் கரிமுகக் கடவுளுங்
 கொண்டனன் சீற்றங் குபேரனை நோக்கி
 எனைக் கண்டுஇங்கு இகழ்ந்தனை சிரித்தாய்
 உனைக் கண்டவர் உரைக்கும் இத் தினத்திற்
 பழியொடு பாவமும் பலபல விதனமும்
 அழிவும்எய் துவரென்று அசனிபோற் சபித்தான்
 விண்ணவர் எல்லாம் மிகமனம் வெருவிக்
 கண்ணருள் கூருங் கடவுள்இத் தினத்திற்
 கோரவெஞ் சினமிக் கொண்டனன் அந்தநாள்
 மார்கழித் திங்கள் மதிவளர் பக்கஞ்
 சதயந் தொட்ட சட்டினல் விரதமென்று
 இதயத்து எண்ணி யாவரும் நோற்றார்
 இப்புவி மாந்தர் இயம்பிய விரதம்
 வைப்புடன் நோற்ற வகைஇனிச் சொல்வாம்
 குருமணி முடிபுனை குருகுலத் துதித்த
 தருமனும் இளைய தம்பியர் நால்வருந்
 தேவகி மைந்தன் திருமுகம் நோக்கி
 எண்ணிய விரதம் இடையூறு இன்றிப்
 பண்ணிய பொழுதே பலிப்பு உண்டாகவுஞ்
 செருவினில் எதிர்த்த செறுநரை வென்று
 மருமலர்ப் புயத்தில் வாகை சூடவும்
 எந்தத் தெய்வம் எவ்விர தத்தை
 வந்தனை செய்யில் வருநமக்கு உரையெனப்
 பாட்டுஅளி துதையும் பசந்துழாய் மாற்பனுங்
 கேட்டருள் வீரனாக் கிளத்துதல் உற்றான்
 அக்குநீ றணியும் அரன்முதல் அளித்தோன்
 விக்கினந் தீர்க்கும் விநாயக மூர்த்தி

ஓடவைத் திடும்பொன் ஒத்துஒளி விளங்குங்
 கோடி சூரியர்போற் குலவிய மேனியன்
 கடகரி முகத்தோன் காத்திரம் பெருத்தோன்
 தடவரை போலுஞ் சதூர்ப்புயம் உடையோன்
 சர்வ ஆபரணமுந் தரிக்கப் பட்டவன்
 உறுமதிக் குழவிபோல் ஒருமருப்பு உடையோன்
 ஒருகையில் தந்தமும் ஒருகையிற் பாசமும்
 ஒருகையில் மோதகம் ஒருகையிற் செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோன் உறுநினை வின்படி
 சித்திசெய் வதனாற் சித்திவி நாயகன்
 என்றுஇமை யவரும் யாவருந் துதிப்ப
 நன்றி தருந்திரு நாமம் படைத்தோன்
 புரவலர் காணப் புறப்படும் போதுஞ்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திடும் போதும்
 வித்தியா ரம்பம் விரும்பிடும் போதும்
 உத்தியோகங்கள் உஞற்றிடும் போதும்
 ஆங்குஅவன் தன்னை அருச்சனை புரிந்தால்
 தீங்குஉறாது எல்லாஞ் செயம்உண் டாகும்
 கரதலம் ஐந்துடைக் கணபதிக்கு உரிய
 விரதம்ஒன் றுஉளதுஅதை விரும்பினோற் றவர்க்குச்
 சந்ததி தழைத்திடுஞ் சம்பத்து உண்டாம்
 புந்தியில் நினைந்த பொருள்கை கூடும்
 மேலவர் தம்மையும் வென்றிடலாமெனத்
 தேவகி மைந்தன் செப்பிடக் கேட்டு
 நுவலரும் விரதம் நோற்றிடும் இயல்பு
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசைசெய் விதமும்
 விரிதிது எமக்கு உரைத்திட வேண்டும் என்று இரப்ப
 வரைக்குடை கவிததோன் வகுத்து உரை செய்வான்
 தேருநீர் ஆவணித் திங்களில் மதிவளர்
 பூர்வ பக்கம் புணர்ந்திடு சதூர்த்தியின்
 முந்தும் புலரியின் முறைநீர் படிந்து
 சந்தி வந்தனந் தவறாது இயற்றி
 அத்தினம் அமதில் ஐங்கரக் கடவுளை
 பக்தியோடு அர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும்
 வெள்ளியால் பொன்னால் விளங்கும் அவன்றன்
 ஒள்ளிய அருள்திரு உருஉண்டாக்கிப்
 பூசனை புரியப் புகன்றனர் பெரியோர்
 ஆகஇலா மண்ணால் அமைத்தலும் தகுமால்

பூசைசெய் திடும் இடம்புனிதமது ஆக்கி
வாசமென் மலரின் மஞ்சரி தூக்கிக்
கோடிகங் கோசிகங் கொடிவிதா னத்து
நீடிய நூல்வளை நிறைகுடத்து இருத்தி
விந்தைசேர் சித்தி விநாயகன் உருவைச்
சிந்தையின் நினைத்து தியானம் பண்ணி
ஆவாகனம்முதல் அர்க்கிய பாத்தியம்
வாகா ராவ மனம்வரை கொழுத்து
ஐந்துஅமிர் தத்தால் அபிடே கித்துக்
கந்தஞ் சாத்திக் கணேசமந் திரத்தால்
ஈசுர புத்திரன் என்னும்மந் திரத்தால்
மாசுஅகல் இரண்டு வத்திரஞ் சாத்திப்
பொருந்துஉமை சுதனாகப் புகலுந் திரத்தால்
திருந்தும் பளிதத் தீபங் கொடுத்துப்
பச்சறுகு உடனீரு பத்தொரு விதமாப்
பத்திர புட்பம் பலபல கொணர்ந்தே
உமாகதன் கணாதிபன் உயர்கிரி முகத்தோன்
குமார குரவன் காசஅங் குசகரன்
ஏக தந்தன் ஈசுவரன் புத்திரன்
ஆகு வாகனன் அருள்தரு விநாயகன்
சர்வகா ரியமுந் தந்துஅருள் புரிவோன்
ஏரம்ப மூர்த்தி என்னும்நா மங்கனால்
ஆரம் பத்துடன் அர்றுசனை பண்ணி
மோதகம் அப்பம் முதற்பணி காரந்
தீதகல் மாங்கனி தீங்கத லிப்பழம்
வருக்கை கபித்த மாதுளங் கனியோட
தரித்திடு நெட்டிலைத் தாழைமுகப் புடைகாய்
பருப்பு நெய் பொரிக்கறி பால்தயிர் போனாகம்
விரும்புள சுவைப்பொருள் மிகவும்முன் வைத்து
உரித்தமிரப் பிரியஎன்று உரைக்கும்மந் திரத்தால்
நிருத்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
நற்றவர் புகன்றநா னான்குஉப சாரமும்
மற்றவன் திருவுளம் மகிழ்திடச் செய்து
எண்ணுந் தகுதி இருபிறப் பாளர்க்கு
உண்அறு சுவைசேர் ஓதனம் நல்கிச்
சந்தனம் முத்துத் தானந் தக்கிணை
அந்தணர்க்கு ஈந்திட்ட அருச்சகன் தனக்குத்
திருத்தகு விநாயகத் திருவுரு வத்தைத்

தரித்தவத் திரத்துடன் தானமாகக் கொடுத்து
 நைமித் திகம்என நவில்தரு மரபால்
 இம்முறை பூசனை யாவர்செய் தாலும்
 எண்ணிய கருமம் யாவையும் முடிப்பர்
 திண்ணிய செருவிற் செயம்மிகப் பெறுவர்
 அரன்இவன் தன்னைமுன் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 புரம்ஒரு மூன்றும் பொடிபட எரித்தான்
 உருத்திரன் இவனை உபாசனை பண்ணிப்
 விருத்திரா சுரனை வென்றுகொன் றிட்டான்
 அலிகை அவன் தாள் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 பகர்தருங் கணவனைப் பரிவுடன் அடைந்தாள்
 தண்ஆர்ட மதிமுகத் தாள்மதம யந்தி
 அன்னாள் இவனை அர்ச்சனை பண்ணி
 நண்ணார் பரவும் நளனை அடைந்தாள்
 ஐங்கரக் கடவுளை அர்ச்சனை பண்ணி
 வெங்கத நிருதரை வேர்அறக் களைந்து
 தசரதன் மைந்தன் சீதையை அரைந்தான்
 பகிரதன் என்னும் பார்திபன் இவனை
 மகிலதந் தன்னில் மலர்கொடு அர்ச் சித்து
 வரநதி தன்னை வையகத்து அழைத்தான்
 அட்ட போகத்துடன் அமிர்தமும் பெற்றார்
 உருக்குமணி என்னும் ஒண்டொடி தன்னைச்
 செருக்கொடு வவ்விச் சிகபா லன்றான்
 கொண்டுபோம் அளிவற் குஞ்சர முகவனை
 வண்டுபாண் மிழற்றா மலர்கொடுஅர்ச் சித்துத்
 தாரியின் மறித்தவன் தனைப்புறங் கண்டு
 யாமும் அங்கு அவளை இன்புறப் பெற்றோம்
 புகர்முக்க கடவுளை பூசனை புரிந்து
 மிகமிக மனதில் விழைந்தன பெற்றார்
 இப்புவி தன்னில் எண்ணுணுதற்கு அரிதால்
 அப்படி நீவிரும் அவனைஅர்ச் சித்தால்
 எப்பொருள் விரம்பிநீவினர் அப்பொருள் பெறுவீர்
 என்றுகன்று எறிந்தேன் எடுத்திசைவ உரைப்ப
 அன்றுமுதலர் தருமனும் அனுவரும் இவனைப்
 பூசனை புரிந்துகட் புலன் இலான் மைந்தரை
 நாசனம் பண்ணி நராதிபர் ஆகிச்
 சிந்தையில் நனைத்தவை செகத்தினிற் செயங்கண்டு
 அந்தமில் செலட்வத்து அரசியல் பெற்றார்

ஈங்குஇது நிற்க இவ்விரத்து இயல்
 ஓங்கிய பூதைமற்று ஒன்றுஉரை வெய்வாம்
 கஞ்சநாதன் முகன்தருங் காசிபன் புணர்ந்த
 வஞ்சக மனத்தாள்மாயைதன் வயிற்றிற்
 சூரன் என்று ஒருவனுந் துணைவருந் தோன்றி
 ஆர்கலி சூழ்புவி அனைத்தையும் அழித்தே
 சீருடைச் சுவர்க்கத் திருவுளங் கெடுத்தும்
 புரந்தரன் முதலிய புலவரை வருத்தியும்
 நிரந்தரந் தீய நெறிநடத் துதலால்
 ஆயிரங் கண்ணனும் அமரரும் முனிவரும்
 நிஇரங்கு எமக்குஎன நெடுங்கரங் கூப்பி
 இராசத கிரிஉறை இறைவனை வணங்கி
 வரமிகுஞ் சூரன் வலிமைகள் உணக்க
 சுடர்விடும் மணிமுடிச் சூரனை வெல்லக
 கதிர்விடம் வடிவேல் கரதலத்து ஏந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போமின் நீர்என
 அமரர் கோனுக்கு அரன்விடை கொழுத்துச்
 சமர வேல்விழித் தையலுந் தானுந்
 கூடிய கலவியற் கூடாது ஊடலும்
 ஓடியவனோர் ஒருங்குஉடன் கூடிப்
 பாவகன் தன்னை பரிவடன் அழைத்துச்
 சூரன் செய்யுந் துயரம் எல்லாம்
 ஊர்அரவு அணிந்தோற்கு உரையென உரைப்பக்
 காமனை உரித்த கடவுள்என்று அஞ்சிப்
 பாவகன் பயமுறப் பயம்உனக்கு ஏதென
 ஊற்றிடங் கரதலத்து உன்னையே தரித்தான்
 நெற்றியின் நயனமும் நீயே ஆதலிற்
 குற்றம்அடாது கூறுநீ வென்றென
 வானவர் மொழிய மறறவன் தானுந்
 தானும்அச் வபையில் தரியாது ஏகி
 எமைஅ ளுடைய உமையா ளுடனே
 அமையாது இன்பத்து அமர்ந்துஇனிது இருந்த
 பள்ளி மண்டபம் பாசகன் குறுகலுந்
 தெள்ளிற் பரமனுந் தேயவைக் கண்டே
 ஆறுமுகப் பிள்ளையை அவன்கையில் ஈதலும்
 வறியவன் பெற்றற வான்பொருள் போலச்
 சோதி நீள்முடிச் சுடரோன் கொணர்ந்து

வாத ராசன் மலர்கையிற் கொடுப்ப
நீதி யோடு நின்றுணை யேந்திப்
போதநிள வாயுவும் பொறுக்கஒண் ணாமல்
தரும்புனற் கங்கை தன்னையிற் கொடுப்பத்
தரும்புனற் கங்கையும் தாங்க தாங்க ஒண்ணாமற்
பொரந்திரைச் சரவணப் பொகையிரல் வைப்பத்
தண்ஆர் வதனத் தாமரை ஆறுங்
கண்ஆ நிரண்டுங் கரம்ச ராறும்
தூண்எனத் திரண்ட தோள் ஈராரும்
மாண்அயில் ஆதி வான்படை யுங்கொண்டு
ஆறுமுகக் கடவுள்அங்கு அவதரித் திடலும்
மறுகிய உம்பர் மகிழ்வுடன் கூடி
அறுமீன் களைப்பால் அளித்திர்என்று அனுப்ப
ஆங்கவர் முலைஉண்டு அறுமுகன் தானும்
ஒங்கிய வளர்ச்சி உற்றிடு நாளில்
விமலனம் உமையும் விடையு கைத்து ஆறு
தலைமகன் இருந்த சரவணத்து அடைந்து
முருகுஅலர் குழல்உமை முலைப்பால் ஊட்ட
இருவரும் இன்பால் எடுத்துஎடுத்து அணைத்துத்
தேவர்தம் படைக்குச் சேனா பதியெனக்
காவல் கொண்டு அளிக்க கதிர்முடி சூட்டி
அயில்வேல் முதற்பல ஆயுதங் கொடுத்துத்
திசைஎலாஞ் செல்லுந் தேரும்ஒன்று உதவிப்
பூதப் படைகள் புடைவரப் போய்நீ
ஓதாரும் அவுணரை ஓறுத்திடு என்று அனுப்ப
இருளைப் பருகும் இரவியைப் போல்த்
தகுவரென்று அவரைச் சமரிடை முருக்கிக்
குருகுப் பேர்பெறுங் குன்றமுடுஞ் சூரன்
மருமுந் துளைபட் வடிவேல் விடுத்தே
யாவரும் வியப்புற இந்திரன் மகளாத்
தேவகுஞ் சரியைத் திருமணம் புணர்ந்திட்டு
அமரர் கோனுக்கு அமருலகு அளித்துக்
குமர வேளுங் குவலயம் விளக்க
அமரர் வதியில் அமர்ந்து இனிது இருந்தான்
உண்டருங் கற்பினை இழந்தது கண்டே
அண்டா எல்லாம் அடைவுடன் கூடி
மாதொரு பாகனை வந்துஅடி வணங்கி

மருமலர்க் டம்பன்எம் மாநகர் புகாமல்
 அருள்நெய் வேண்டும்நீ அம்பிகா பதியென
 இமையவர் உரைப்ப இறையவன் தானுங்
 பாவல் கொண்டு எம்வினை கட்டறுத்து அருளுஞ்
 சேவலங் கொடியோன்தேசம் போகத்
 திருத்திழை உமையாள் அருந்துயர் எய்தி
 வருத்திமுன் நிற்க மங்கையைப் பார்த்து
 மங்கை நீதான் வருத்துதல் ஒழிகுதி
 அங்கையாற் சூதெறிந்து ஆடுவோம் வாவென
 வென்றதுந் தோற்றம் விளம்புவார் யாரெனக்
 குன்மென் முலையாள் கூறிய சமயம்
 புற்றுஅரவு அணிந்த புனிதனைக் காணஅங்கு
 உறறன்திருமால் ஊழ்வினை வலியாற்
 சக்கிர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
 மிக்கதோர் சூது விருப்புடன் ஆடச்
 சாயக நேருந் தடநெடுங் கருங்கண்
 நாயகி வெல்ல நாயகன் தோற்ப
 இன்பவாய் இதழ்உமை யான்வென் றேன்என
 எம்பெரு மானும் யான்வென் றேன்என
 ஒருவருக்கொருவர் உத்தரம் பெசி
 இருவரும் சாட்சி இவனைக் கேட்ப
 மாமனை வதைத்த மால்முகம் நோக்கி
 காமனை எரித்தோன் கண்கடை காட்ட
 வென்ற நாயகி தோற்றாள் என்றுந்
 தோற்ற நாயகன் வென்றான் என்றும்
 ஒன்றிய பொய்யகரி உடன்அங்கு உரைப்பக்
 கன்றிய மனத்தோடு கவுரிஅங்கு உருத்து
 நோக்கிநீ இருந்தும் நுவன்றிலை உண்மை
 வாக்கினில் ஒன்றாய் மனத்தினில் ஒன்றாய்
 மைக்கரி உரித்தோன் வதனம் நோக்கிப்
 பொய்கரி உரைத்த புன்மூயி னாலே
 கனல்என வயிற்றுக் கடும்பசி கனற்ற
 நிலரமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்க்
 கடகரி முகத்துக் கடவுள்வீற்று
 வடதரு நீழலிற் கிடவெனச் சபித்தாள்
 முளரிகள் பூத்த முகில்நீறுத்து உருப்போய்
 துளவுஅணி மருமனுந் துணைவிழி இழந்தே
 ஆண்டுஅரைக் கணத்தில் ஆயிரம் யோசனை

நீண்டபைப் பாந்தள் நெட்டுடல் எடுத்து
 வளர்மருப்பு ஒன்றுடை வள்ளல்வீற்று இருக்குங்
 கிளர்சீசனை ஆலின் கீழ்க்கிடந் தனனால்
 திரிதடக்காதியின் திருமுகக் கடவுளும்
 திரிகடக் கரியின் திருமுகத் கடவுளும்
 வழபடும் அடியார் வல்வினை தீர்த்தே
 எழில்பெறு வடமரத் தின்கீழ் இருந்தான்
 கம்பா முகத்துக கடவுள்தன் பெருமையை
 அம்புவி யோருக்கு அறிவிப் போம்என
 உம்பர் உலகத்து ஓரெழு கன்னியர்
 தம்பநூல் ஏணியில்தாரணி சந்து
 கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழுது ஏத்திக்
 கார்த்திகைக் கார்த்திகை கழிந்தபின் நாளில்
 ஆர்த்த கலிங்கத்து அணிஜயிழை வாங்கி
 இருபத் தோர்இழை இன்புறக் கட்டி
 ஒருபோது உண்டி உண்டுஒரு மனமாய்
 வேதத்து ஆதினும் பூமியில் எழுத்தும்
 ஆதவி நாயகற்கு ஆன எழுத்தும்
 மூன்றுஎழுத் ததனால் மொழிந்தமத் திரமும்
 தேன்தருங் குழலியர் சிந்தையுட் செபித்தே
 உரைதரு பதினாறு உபசா ரத்தால்
 வரைமகள் மதலையை வழிபாடு ஆற்றி
 இருபது நாளும் இப்படி நோற்று
 மற்றநாள் ஐங்கர மாமுகளன் பிறந்த
 அற்றைநாட் சதயமும் ஆறாம் பக்கமுஞ்
 சேரும்அத் தினத்தில் தெளிபுனல் ஆடி
 வாரண முகத்தோன் வருபெருங் கோயிலர்
 சீர்பெற மெழுகித் திருவிளக்கு ஏற்றித்
 குலவுபொற் கலைகள் கொடுவி தானித்து
 மலர்பல தொடுத்திடு மாலைகள் ஆற்றிக்
 கொலைபுரி வடிவேற் குகற்குமுன் வருகை
 மலைமுகக் கடவுளை மஞ்சனம் ஆட்டிப்
 பொற்கலை நலநூற் புந்துகில் சாத்திச்
 சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசிச்
 செருந்தி சண்பகஞ் செங்கழ நீரோடு
 குருத்து மல்லிகை கோங்கொடு பிச்சி
 கருமுகை புன்ரனை கடிகழல் பாதிரி
 மருவிரி ஞரில் மகிழ்இரு வாட்சி

தாமரை முல்லை தளைஅவிழ் கொன்றை
 பூமலர் நொச்சி பூத்தமைக் குவளை
 காந்தள் ஆத்தி கடம்புசெவ் வந்தி
 வாய்ந்தநல் எருக்கு மலர்க்கர விரம்
 பச்சிலை நொச்சி படர்கொடி அறுகு
 முத்தளக் கூவிளம் முதலிய சாத்திக்
 தூபதீ பங்கள் சுகம்பெறக் கொடுத்தே
 அப்பம் மோதகம் அவல்எள் ள்ருண்டை
 முப்பழந் தேங்காய் முதிர்மொளிக் கரும்பு
 சீனிதேன் சக்கரை செவ்விள நீருடன்
 பால்நறு நெய்தயர் பருப்புடன் போனங்
 கற்பகத் கடவுள் களித்திடத் திருமுன்
 பொற்புறப் படைத்துப் பூசணை பண்ணி
 நோற்பது கண்டு நோகலாகாது இருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும்
 யாப்புறு கொங்கையீர் யானும்நோற் பேனேன
 ஆங்குஅவன் தனக்கும் வேண்டுவது அளித்துப்
 பாங்கொடுஇவ் விரதம் பரிந்துநோற் பித்தார்
 அண்டர்நா யகனாம் ஐங்கரன் அருளால்
 விண்டுவும் பண்டுஉள வேடம் பெற்றே
 உஞ்ஞைமா நகர்புகுந்து உமையொடு விமலன்
 கஞ்சநாள் மலர்பாதங் கைதொழு திடலும்
 பஞ்சிமென் சிறிடிப் பார்ப்தி நெஞ்சின்
 வெஞ்சினட் மிகுந்து விமலனை நோக்கி
 யான்இடுஞ் சாபம் நீங்கியது ஏனென
 மானெடுங் கண்ணி மணிக்கதவு அடைப்ப
 இறையவன் இதற்குக் காரணம் ஏதென
 பிறைமருப்பு ஒன்றுடைப் பிள்ளைஅன்று எனக்குத்
 தந்தருள் புரிந்த தவப்பயன் ஈதெனச்
 சிந்தை மகிழ்து தேவர் தேவனும்
 பூங்கொடி அடைத்த பொன்தாழ் நீங்கச்
 சாங்குமன் உரைத்த சக்கர பாணி
 இக்கதை சொல்ல அக்கணி வடையனும்
 மிக்கநல் வழிரதம் விருப்புடன் நோற்றபின்
 மாதுமை அடைந்த வன்தாழ் நீக்கி
 நாதனை நணுகிட நம்பனும் நகைத்தான்
 நானோ வந்து நகையா னதுஎனத்

தேன்னேர் தெமாழியாள் தெளியக் கூறென
 நன்மதி நுதலாய் நானிலந் தன்னில்
 உன்மகன் நோன்பின் உறுதி அறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து விரித்தேன் யானென
 அந்தமில் அரனை ஆயிழை வணங்கிப்
 பொருஞ்சுழீர் அறவேல் போக்கிய குமரன்
 வரும்படி யானும் வருந்தினோற் பேனென
 இறையவன் கதைசொல ஏந்திழை நோற்பின்
 குறமட மன்னைக் குலமணம் புணர்ந்தோன்
 சுடர்வடி வேலொன் தொல்வினை தீர்ந்து
 தாதுமை வண்டுஉழுந் தாமத் தாமனை
 மாதுமை யதளை வந்துகண் டனனே
 கண்ணநீ கண்ணில்லாக் கட்செவி யாகெனத்
 தண்நறுங் குழல்உமை சாபம்இட் டதுவும்
 அக்குநீறு அணியும் அரன்முதல் அளித்த
 விக்கின் விநாயக விரதம்நோற்று தென்பின்
 சுடர்க்கதை ஏந்துந் துளவ மாலையன்
 விடப்பபணி உருவம் விட்டுநீங் கியதும்
 பரிவுகொள் கூத்துடைப் பரமனும் நோற்றுக்
 கவுரிஅன்று அடைத்த கபாடத் திறந்ததும்
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய வெச்வேள் வந்ததும்
 வானவர் நோற்று வரங்கள் பெற்றதும்
 நாரத முனிவன் நவின்றிடக் கேட்டே
 இந்நிலந் தன்னில் இவ்விர தத்தை
 மன்னவன் வச்சிர மாலிமுன் தீர்ந்து
 மாருயிரும் புவியின் மன்னாய் வாழ்ந்து
 தடமுலைத் திலோத்தமை தனைமணம் புணர்ந்து
 மழவிடை போற்பல மைந்தரைப் பெற்றுக்
 கடைமுறை வெள்ளியங் கயிலையில் உற்றான்
 பரிவொடுஇவ் விரதம் பாரகந் தன்னில்
 விரைகமழ் நறுந்தார் விக்கிரமா தித்தன்
 மறிகடற் புவிபெற வருந்தி நோற்றிடுநாள்
 மற்றவன் காதன் மடவரால் ஒருத்தி
 இற்றிடும் இடையாள் இலக்கண சுந்தரி
 மெத்தஅன் புடன்இவ் விரதம்நோற் பேனென
 அந்தந் தன்னில் அணியிழை செறிந்துச

சித்தம் மகிழ்ந்து சிலநாள் நோற்றபின்
 உற்ற நோன்பின் உறுதி மறந்து
 கட்டிய இழைமயக் காரிகை அவிழ்த்து
 வற்றிய கொவ்வையின் மாடே போட
 ஆங்குஅது தழைத்தே அலருந் தளிருமாய்ப்
 பாங்குற ஓங்கிப் படாவது கண்டு
 வேப்பஞ் சேரியில் போய்ச்சிறை இருந்த
 அவ்வியம் அல்லாள் அவ்விடந் தன்னிற்
 கொவ்வை அடகு கொய்வாள்
 குறுகி இழையது கிடப்பக் கண்டுஅவள் எடுத்துக்
 குழைதவிழ் பவரிவிழிக் கோதைகைக் கட்டி
 அப்பமோடு அடைக்காய் அவைபல வைத்துச்
 செப்பமுடனே திருத்திழை நோற்றிடக்
 கரிமுத்து அண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பண்டையிஜல் இரட்டி பதம் அவர்கட்கு அருளக்
 கொண்டுபோய் அரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 விக்கிரமா தித்தான் விழிதுயில் கொள்ள
 உக்கிர மானஉடை மணிகட்டித்
 தண்டையுஞ் சிலம்புந் தாளினின்று ஒலிப்பக்
 கொண்டல் போல்வருஞ் குஞ்சர முகத்தோன்
 மனமிகக் கலங்கும் மன்னவன் தன்னிடங்
 கனவினில் வந்து காரண மாக
 இரக்கண சுந்தரி இம்மனை இருக்கிற்
 கலக்கம் வந்திடுங் கழித்திடு புறந்தெனத்
 துண்ணென எழுந்து துணைவியை நோக்கி
 கண்ணுறங்க கண்ட கனவின் காரணம்
 அண்ணல் உரைத்திடும் அவ்வழி தன்னில்
 ஆனை குதிரை அவைபல மடிவற
 மாநகர் கேடும் வகையது கண்டு
 இமைப்பொழுது இவள்இங்கு இருக்கலா காதுஎன
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 வணிகன் தனது மனைபுகுந்து இருப்ப
 மணியும் முத்தும் வலியகல் லாய்விட
 அணியிழை தன்னை அவனும் அகற்ற
 உழவர்தம் மனையில் உற்றுஅவள் இருப்ப
 வளர்பயிர் அழிந்து வளம்பல குன்ற
 அயன்மனை அவரும் அகற்றிய பின்னாக்
 குயவன் மனையிற் கோற்கொடி செல்லக்

குயக்கலம் அடைந்து கொள்கை போக
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 தூசுதாய் தாக்குந் தொழிலோர் மனைபுகத்
 தூசுகள் எல்லாந் துணிந்துவே றாகப்
 தூசரும் அவளைத் தூரஞ் செய்ய
 மாலைக் காரன் வளமனை புகலும்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞாலம் எல்லாம் நடுங்கவந்து உதித்தாய்
 சாலவும் பாவிநீ தான்யார் என்ன
 வெம்மனம் மிகவும் மேவி முனிவுறா
 அம்மனை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 அவ்வை செல்லும் அகங்கள் தோறும்
 வைதனர் எறிந்தனர் மறியத் தள்ளினர்
 கைகொடு குற்றினர் கண்டோர் பழித்தனர்
 அவ்வவை மீண்டுதன் அகமதிற் சென்று
 இவ்வகைக் கன்னிநீ யாரென வினாவக்
 காத்தாண்டு உலகு கருணையோடு ஆண்டு
 மார்த்தாண்ட ராசன் மாமகள் ஒருத்தி
 எல்லார்க்கும் மூத்தாள் இலக்கண சுந்தரி
 சொல்லுவிக் கிரம சூரியன் மனையெனச்
 சீர்கெட இருந்த தெரிவையை நோக்கி
 நீரது கொண்டு நிலம்மெழு கிடுகெனச்
 சாணி எடுக்கத் தையலுஞ் சென்றாள்
 சாணியும் உழுத்துப் தண்ணீர் வற்றிப்
 பேணிய புழுவாய் பெரிது தோன்ற
 மான்நேர் விழியாள் வருந்துதல் கண்டு
 தானே சென்று சாணி எடுத்துத்
 தண்ணீர் கொணர்ந்து தரைமெழுகி கிட்டு
 மண்ணிய விட்டில் மணிவிளக்கு ஏற்றிப்
 புத்தகம் எடுத்தது வாவெனப் புகலப்
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்தி நின்று ஆட
 மெத்தஉள் நடுங்கி வீழ்ந்து அவள் கிடப்பக்
 கொவ்வையங் கோதையை விலக்கி
 அவ்வை தானே அகமதிற் சென்று
 புத்தகம் எடுத்துப் பொருந்தப் பார்த்து
 வித்தக நம்பி விநாயக மூர்த்தி
 கற்பகப் பிள்ளைசெய் காரியம் அதுவென
 உத்தமி அவ்வை உணர்ந்துமுன் அறிந்து

தவநெறி பிழைத்த தையலை நோக்கி
 நுவலரும் விநாயக நோன்புநோற் றிடுகென
 கரத்து மூவுழுஇழைக் காப்புக் காட்டி
 அப்பமும் அவலும் மாம்பழ பண்டமுஞ்
 செப்பம தாகத் திருமுன் வைத்தே
 அவ்வை கதைசொல ஆயயிழை கேட்டு
 மத்தக்க களிற்றின் மகாவிர தத்தை
 வித்தக மாக விளங்குஇழை நோற்றுக்
 கற்பக நம்பி கருணைபெற்றதன் பின்
 சக்கர வாள் சைனியத் தோடு
 விக்கிரமா தித்தன் வேட்டையிற் சென்று
 தானுஞ் சேனையுந் தண்ணீர் விரும்பி
 எவ்வகை செய்வோம் எனஉளம் மெலிந்தே
 அவ்வகை தன்மனை அங்குஅவர்அணுக
 எய்துந் தாகமும் இளைப்புங் கண்டு
 செவ்வே அவற்றைத் தீர்க்க எண்ணி
 இலக்கண சுந்தரி என்பவள் தன்னனை
 அப்பமும் நீரம் அரசற்கு அருளெனச்
 செப்பிய அன்னை திருமொழிய படியே
 உண்நீர்க் கரகமும் ணருபணி காரமும்
 பண்ணேர் மொழியாள் பார்த்திபத்திற்கு உதவ
 ஒப்பறு படையும் உயர்படை வேந்தனும்
 அப்பசி தீர் அருந்திய பின்னர்
 ஆனை குதிரை அவைகளும் உண்டுந்
 தானது தொலையாத் தன்னையைக் கண்டே
 இவ்வகை சமைத்தநீ யாரேன வினவ
 மவ்வல்அம் குழுலால் மௌனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென்று அரசற்கு உரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பின் காரணங் காண்து
 குணமுடை இவள்உன் குலமனை யாட்டி
 இலக்கண சுந்தரி என்று அவ்வை கூற
 மங்கையை நோக்கி மனமிக மகிழ்ந்து
 திங்களேநீர் வெள்ளிச் சிவிகையில் ஏற்றி
 கொண்டுஊர் புகுந்தான் கொற்ற வேந்தனும்
 ஒண்தொடி யாரில் உயாபதம் உதவினன்
 சிந்தூர றுதலார் சென்றுஅடி பணியச்
 சுந்தரி யிருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே.

காப்பு

கரும்பும் இளநீருங் காரெள்ளுந் தேனும்
விரும்பும் அவல்பலவும் மேன்மெல் - அருந்திக்
குணமுடை னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
கணபதியே இக்கதைக்கு காப்பு.

திருவிளக்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏறி
வரும்அரன்தான் ஈன்றருள மைந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத்தொழுவேன்
என்கதைக்கு நியென்றுங் காப்பு.

நூற்பயன்

பொன்னுமிகும் கல்விமிகும் புத்திரரோடு எப்பொருளும்
மன்னும் நவமணியும் வந்துஅணுகும் - உன்னி
ஒருகொம்பின் யானை முக உத்தமனார் நோன்பின்
திருக்கதையைக் கேட்ச் சிறந்தது.

பொற்பணைக்க மு்ககண் புகர்முகத்துப் பொன்மவுலிக்
கற்பகத்தின் நோன்பின் கதைதன்னைச் - சொற்பெருகக்
கற்றவரும் நோற்றவருங் காதலித்து கேட்டவரும்
பெற்றிடுவர் கற்பகத்தின் பேறு.

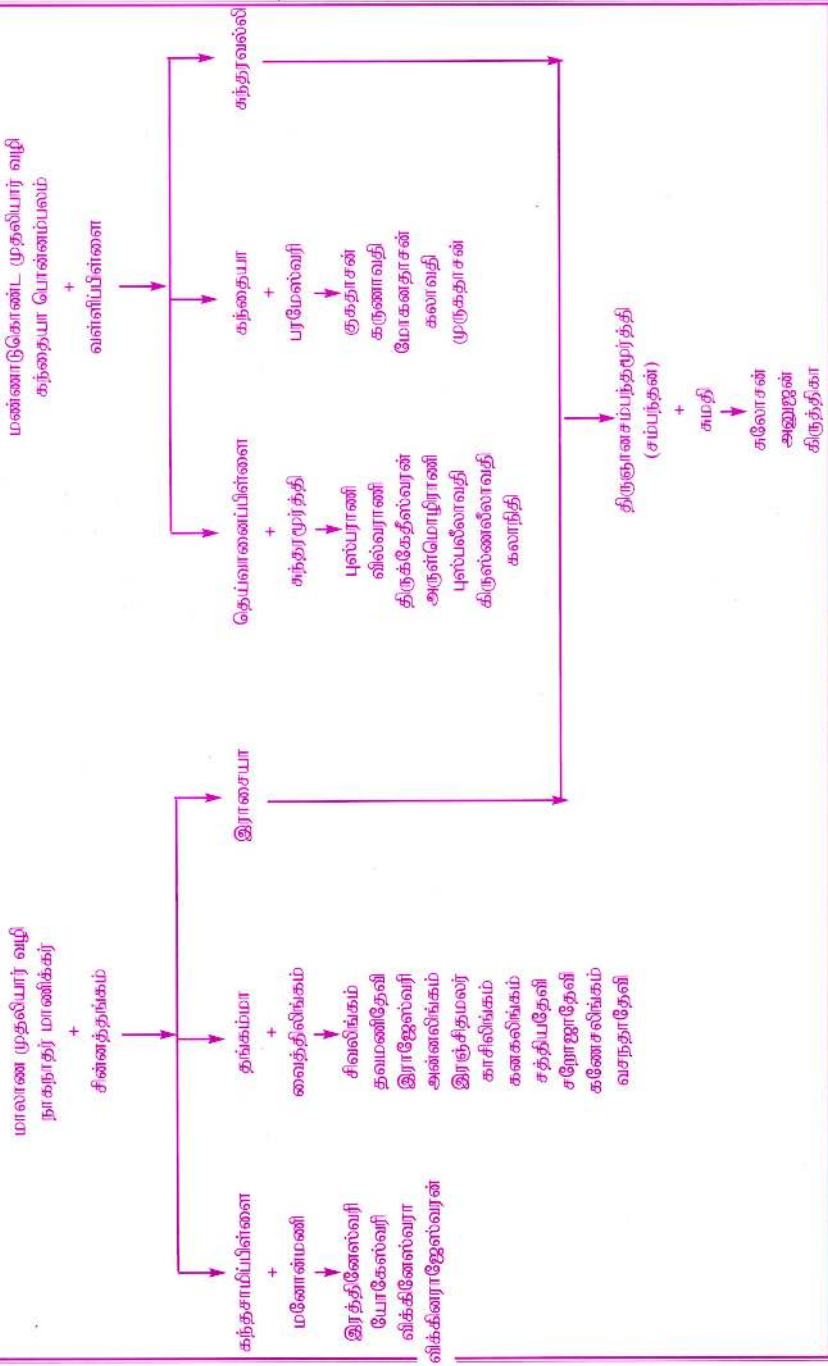
வெள்ளை எருதுஏறும் விரிசடையோன் பெற்றுஎடுத்த
பிள்ளையார் நோன்பின் பெருங்கதையை - உள்ளபடி
நோற்றார் மிகவாழ்வார் நோகலாது அருகுஇருந்து
கேட்டோர்க்கும் வாராது கேடு.

சூலிலார் நோற்கிற் சுதரை மிகப்பெறுவர்
சாலமிகும் வெங்கலியார் தாம்நோற்கில் - மேலைப்
பிறப்பு எல்லாம் நல்ல பெருஞ்செல்வம் எய்திச்
சிறப்பிலே வாழ்வார் சிறந்தது.

பிள்ளையார் கதை முற்றுப்பெற்றது.
திருச்சிற்றம்பலம்.

வம்சாவழி

நன்றி நவிலல்

எங்கள் தகப்பனார் மாணிக்கம் இராசையா அவர்கள்
சிவபதமடைந்த செய்தி கேட்டு, தொலைபேசியிலும் நேரிலும்
ஆறுதல் தெரிவித்த அனைத்து உள்ளங்களுக்கும்,
ஈமச்சடங்கின்போது நேரில் வந்து கலந்து கொண்ட உற்றார்,
உறவினர், நண்பர்களுக்கும், அனுதாபச்செய்திகள் அனுப்பிய
அபிமானிகளுக்கும், அந்தியேட்டியின்போது சமூகமளித்துச்
சிறப்பித்து, அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்தித்த
அனைத்து உள்ளங்களுக்கும்,
இம்மலரை அழகுற அச்சிட்டுத்தந்த
ஜே ஆர் அச்சகத்தினருக்கும்,
எமது குடும்பத்தின் சார்பில் உளங்கனிந்த
நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

அன்புடன்
மகன், மருமகள், பேரப்பிள்ளைகள்

